ב א מיי' פ"ה מהל' גירושין הלי"ז סמג

מר:

קמנה שנתקדשה שלא לדעת אביה. ונראה דה״ה בנערה איכא

דנקיט קטנה משום דבנערה לא שייך למימר לריכה מיאון דאין מיאון

בנערה כדאמר (נדה ד' נב.) עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' שערותב:

פלונתא

מאן דמתני הא. פי׳ נקונטרס

דעולה הדשמוחל לה מתני הדשמוחל

האי פי׳ דפריש בה ר״נ והוא ששידכו

אלא סבר דאמר שמואל בלא שידכו

ומש"ה פליג עלייהו: (כ) איכא דאמרי

אמר עולא אפי׳ מיאון אינה לריכה

פירש בקונטרס ואפי׳ שידכוג וזה דחקו

לפרש כן דאי בלא שידכו דוקא

מאי איכא בין איכא דאמרי ללישנא

קמא וקשה דאין זו סברא לומר שתהא

חלוקה כל כך דהא לעיל פריך גמרא

אע"ג דשידכו אלמא סבירא לגמרא

שהדבר פשוט הוא דבשידכו לריך

מיאון והכא ללישנא דאיכא דאמרי

אמרי׳ דלא לריך לכך נראה (ג) לפרש

דלעולה לה מיירי הלה דוקה בלה

שידכו ויש חילוק בין איכא דאמרי ללישנה קמה דלישנה קמה פליג

אדרב ושמואל כדפירש בקונטרס

דמאן דמתני פלוגתא דעולא אדרב

ושמואל כו׳ ה׳ ולכך איכא דאמרי דכ״ע

סבירא דלא פליג אדשמואל ומילתא

באפי נפשיה איתמר בלא שידכו

ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא

פליגי: אלא דקידשה נפשה וקתני

דבעיא מיאון. ותיובתה י דעולה דהמר

אפילו מיאון אינה לריכה וא״ת לשמואל

מי ניחא והא איהו דאמר דבעיא גט

בהדי מיאון והכא קאמר או מיאנו

דמשמע דלא בעיא גט וי"ל בשלמא

לשמואל לא ק"ל מידי דאיכא למימר

דלעיל מיירי בשידך והכא מיירי

בדלא שידך ולהכי לא מזריך אלא

בשידך גט ומיאון בעי לפי׳ ר״י

ללישנא דאיכא דאמרי ולפי׳ הקונטרס

אפי׳ מיאון לא לריך ואי מיירי בדלא שידך אפי׳ מיאון לא לריך בין

לפירוש הקונטרס בין לפי׳

מיאון אלא לעולא קשה דאי

מויירי

636

דמתני

חידוש לר״ל אליבא דר׳ יהודה ולר׳ יוחנן אליבא דכ״ע≈ והא

א) ובדפו"ר: משוי', ונדל"ל

נערה מהו שתעשה שליח לקבל גימה מיד בעלה כיד אביה דמיא או כחצר אביה דמיא כיד אביה דמיא מה אביה משוי שליח אף היא נמי @משוי שליח או דילמא כחצר אביה דמיא ועד דמטיא גיטא לידה לא מיגרשה ומי מספקא ליה לרבא הא יוהאמר רבא "כתב גם ונתנו ביד עבדה ישן ומשמרתו ה"ז גם ניעור אינו גם ניעור אמאי אינו גם דהויא לה חצר משתמרת שלא לדעתה ואי ם"ד כחצר אביה דמיא כי ממא גימה לידה נמי לא תיגרש דהויא לה חצר המשתמרת שלא לדעת אביה אלא לעולם פשימא ליה דכי יד אביה דמיא והכי קמיבעיא ליה מי אלימא כיד אביה לשויה איהי שליח או לא א"ל באיזיי עושה שליח איתיביה סיקמנה שאמרה התקבל לי גיםי אינו גם עד שיגיע גם לידה הא נערה ה"ז גם הכא במאי עסקינן בשאין לה אב הא מדקתני סיפא יאם אמר 6 אביה צא וקבל גם לבתי אם רצה בעל לחזור בו לא יחזור מכלל דרישא בדיש לה אב עסקינן חסורי מיחסרא והכי קתני קשנה שאמרה התקבל לי גיפי אינו גם עד שיגיע גם לידה הא נערה ה"ז גם במה דברים אמורים כשאין לה אב אבל יש לה אב ואמר אביה צא וקבל לבתי גימה ורוצה בעל לחזור לא יחזור: איתמר קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה אמר שמואל צריכה גם וצריכה מיאון אמר קרנא דברים בגו אם גם למה מיאון אם מיאון למה גם אמרו ליה הא מר עוקבא ובי דיניה בכפרי אפכוה שדרוה לקמיה דרב אמר להו האלהים צריכה גם וצריכה מיאון ייוחם ליה לזרעיה דאבא בר אבא דנימא הכי ומעמא מאי אמר רב אחא בריה דרב איקא צריכה גם שמא נתרצה האב יבקירושין צריכה מיאון שמא לא נתרצה האב בקידושין ויאמרו אין קידושין תופסין באחותה אמר ר"ג והוא

ששדכו עולא אמר האפילו מיאוז אינה צריכה יאע"ג דשידכו מאז דמתני הא לא מתני הא איכא דאמרי אמר עולא קשנה שנתקדשה שלא לדעת אביה אפילו מיאון אינה צריכה מתיב רב כהנא יוכולן אם מתו או מיאגו או נתגרשו או שנמצאו איילונית צרותיהן מותרות דקדשה מאן אילימא דקדשה אביה במיאון סגי לה גם מעליא בעיא אלא לאו דקדשה איהי נפשה וקתני דבעיא מיאון הוא מותיב לה והוא מפרק לה כגון שנעשה לה מעשה יתומה בחיי האב מתיב רב המנונא יאין מוכרה לקרובים משום ר' יאלעזר אמרו מוכרה לקרובים ושויו

תופסין לו באחותה שאחות גרושתו בכרת דכתיב (מקרא יח) בחייה כל שבחייה^ט ואי קדיש אחותה אתי לאפוקה בלא ¹⁰ גט: **והוא ששידרו.** הא דאמר לריכה גט כששידך ¹⁰ בה לאביה קודם קידושין דאיכא לספוקי שמא נתרצה כששמע והוו להו קידושין למפרע: אפי׳ מיאון אינה צריכה. שאין מעשה קטנה כלום בחיי אביה: ומתמה גמרא אפילו שידכו. אמר עולא דאף מיאון אינה לריכה: ומשני דמתני הא לא מתני הא. מאן דמתני פלוגחא דעולא אדשמואל לא מתני אדשמואל האי פירושא דפריש בה ר"נ והוא ששידכו: איכא דאמרי אמר עולא. מילתא באפיה נפשיה הוא מתני לה ולא אדרב ושמואל וסתמא קאמר ליה ולא שנא שידכו ולא שנה לא שידכו: וכולן. ט"ו עריות ששנינו ביבמות שפוטרות לרותיהן ולרות לרותיהן מן החלילה ומן היבום ויליף לה מקרא שהערוה הנופלת ליבום לפני קרוב שהיא עליו בכרת פטורה ופוטרת לרתה וכולן העריות אם מתו קודם שמת הבעל או מיאנו בבעל או נתגרשו 🌣 (קודם מיאון) ש' דכשמתה ונפלה הלרה לפני היבם לא לרת ערוה היתה ולא פטרה ערוה לרותיה ומותרות ליבם וקתני בתו באותן ט"ו וקאמר דאם מיאנה בחיי אחי אביה שהוא בעלה ומת לאחר מיאון לרתה מתייבמת לאביה אלמא יש לנו בתו ממאנת בחיי אביה והיכי דמי: אי דקדשה אביה לאחיו במיאון סגי לה. בחמיה והלא זיכתה תורה לאב בקידושי בתו: דקדשה איהי נפשה. שלא לדעת אביה: מעשה יחומה בחיי האב. כגון שהשיאה אביה לאחר ונחארמלה או נחגרשה בקטנותה שהרי היא בחיי אביה כיחומה דכיון שהשיאה אין לאביה רשות בה ואחרי כן קדשה היא את עצמה לאחי אביה דהני קידושין בעו מיאון שלא היה לה להמתין את דעת אביה ובמיאון סגי להו דאין מעשה קטנה כלום אלא מדרבנן דתקון נישואין לקטנה שאין לה אב שלא ינהגו בה מנהג הפקר®: **אין מוכרה.** לבתו לקרובים שאין להם קידושין בה דבעינן ראויה לייעוד: **מוכרה לקרובים.** כדילפינן בפ"ק (לעיל דף יט:) בתו לאמה³ פעמים שאינה נמכרת אלא לאמהות:

נערה. לרבנן דאמרי מקבלת את גיטה מהו שתעשה אחר שליח לקבל את גיטה בחיי אביה: כיד אביה כו'. הא דאמרי רבנן דהיא עלמה מהבלתי מאי סבירא להו ליד אביה מדמו לה או לחלר אביה מדמו לה: ומי מספקה ליה לרבה. שיהה על חדם בן דעת תורת חלר כשהוח

ניעור: ישן והיא משמרתו הרי זה גע. דהויא לה חלר המשתמרת לדעתה על ידה: ניעור אינו גע. דהויא חלר המשתמרת לדעת העבד עלמו ואינו דומה לחלר גמורה דכי אתרבאי חלירה משום דסתם חלר משתמרת על פי הבעלים שגדרה סביב ופותח ונועל: אינו גע עד שיגיע גט לידה. דחין שליחות לקטן ? הילכך המביאו לה יהא שלוחו של בעל להולכה ויתננו לה: אם אמר לו אביה. של קטנה: אם רצה הבעל לחזור בו. משנמסרו לו: לא יחזור. דשליח לקבלה הויא הוא ומשבא גט לידו נתגרשה ואפילו נשרף הגט מיד: במה דברים אמורים. דקטנה לה שייך בה שליחות כשחין לה הב אבל יש לה אב ואמר ליה אביה כו׳ כלומר אבל יש לה אב שייך בה שליחות ע"פ אביה אפי' נערה שאם אמר לו אביה בין של קטנה בין של נערה התקבל לבתי כו'. ומהשתא לא מקשי דיוקה דרישה דהה בשחיו לה אב קאי: קטנה שנחקדשה שלא לדעם חביה. לא אמר לה אביה לקבלם ולא ידע ובקטנה הכל מודים שאין קידושיה קידושין שלא לדעתו: לריכה גע ולריכה מיאון. כדאמר טעמא לקמיה: אמר קרנא דברים בגו. כך אמר קרנא יש דברים בתוך דבר זה כלומר יש תשובה ותימה בדברי שמוחל: המרו ליה. בני בית המדרש לקרנה: הה מר עוקבה ובים דינו בכפרי. שם מקום סמוך לנו אם נהרדעה ששמואל שם רחוק ממנו בא ונשאל למר עוקבא והוא היה אב ב"ד בימי שמואל כדאמר במו"ק (דף מו:): אפכוה ושדרוה לקמיה דרב. בשם קרנא לריכה גט ומיאוז ובשם שמואל דברים בגו ושדרוה לקמיה דרב לידע אם יודה לדברי שמואל שהיה חלוק על הדבר ומשום דרב אוהבו של שמואל היה אפכוה אולי יודה לדברי קרנא שאמרו בשם שמוחל: חבח כר חבח. חבוה דשמואל הוה: ולריכה מיאון שמא לא נתרלה האב בקידושיה ויאמרו כו'. הרואה שהלרכנוה גט סבור שנתרלה האב בקידושיה והוה ליה גרושתו מעליא ושוב אין קידושין

יו) [כלפרית: משרית ומלית משרית], ב) גיטין עח, ג) [ל"ל אינה. יעב"ץ], ד) גיטין סה, ה) [חולין נמונין נארטיה: (בכמ"י: בקידושיה, וכן בסמורז ו) יבמיר יח: כ., ט) [ל"ל אליעור], י) [ברש"י שברי"ף נוסף: כ) וב"מ על גיטה]. סוע"ב], ל) [יבמות ח ע"ב], מ) וברש"י שברי"ף נוסף: ולכך הלריכוה מיאון דאז רואים שמספה הדרירור וככך הנריכוה נייחון דחו רוחים שמספק הלריכוה גנון, ל) [ברש"י שברי"ף: כששידך אותה אביה לוה קודם שקיבלה קידושיה דאיכא ובר!, **מ**) רש"ל מ"ז, **ע**) [ל"ל דכשמת ונפלה וכו' היתה לא פטרה וכו'. [רש"ש, ועי' רש"ל], כ) [יבמות קיב סוע"ב], ל) [שמות כה,

הנהות הב"ח

ון, ק) ובדפו"ר: ולהר.

וכל"ל], ר) [עיין מהרש"ח], ש) [נדל"ל ומש"ה תני

קכאן,

(א) גבי סיפא אם אמר לו אניה: (ב) תום' ד"ה מאן הד"ח עם ד"ה איכא וכו': (ג) בא"ד לכך נראה לר"י לפרש:

תום' ר"י הזקן נערה. שיש לה אב. לרבנן קא בעי דאמרי בין היא

. ביז אביה מקבליז גיטה. שיגיע גט לידה. בתורת שליחות הרעל. והמרר שליווות הבעל, וקטבו האי מקשה דמיירי בשיש לה אב ואפילו בקטנה סברי רבנן דבין היא בין אביה מקבלין גיטה, והאי דקא מפלגי בנערה להודיעך כחו דר׳ יהודה דאפילו בנערה אביה ולא היא. בשאין לה אב. דקטנה שיש לה אב דברי הכל אביה ולא היא, והיינו דקא מפלגי בנערה ולא קטנה. ומשום שאינה ראויה לעשות שליח הא נערה ה"ז גט דבת שליחות היא דנערה היא ואין אב. לא יחזור. דמגורשת היא תכף שהגיע הגט ביד השליח. כפרי. שם מקום והיה קרוב להם ונהרדעא שהוא מקום שמואל היה רחוק מהם. אמר אפכוה. ששמואל צריכה גט ומיאון, מפני שרר אוהר שמואל אולי יודה לדברי קרנא שאמרו [בשם שמואל. נתרצה. והוו קדושין. אין קדושין תופסין. אם חזר וקדש זה האיש אחותה . יאמרו שאינן קדושין כלל ונמצא שהיא אחות אשתו, משום הכי צריכה למאז קדושין בודאי ואם יקדש . אחותה אינו רשאי לקיימה הוא אם אחותה היתה אשתו אם לאו. דשדיך. הזיווג ונתרצה, משום הכי חיישינן כשקרש אחר זמן מרובה שמא נתרצה עתה דהא נתרצה כבר. ואפילו שדכו. דלא חיישינן שמא

עשין נ טוש"ע אה"ע סי הלט סעי יו: סמג

שם טוש"ע אה"ע סי' קמא סעי' ב: ב ג מיי' פ"ו מהל' ג מיי' פ"ו מהל' גירושין הל"ט סמג שם טוש"ע שם סעי' ג: גג ד מיי' פ"ב שם הלי"ח

:סמג וטוש"ע שם נד הו מיי׳ פ״ג מהלי אישות הלי״ג סמג עשין כח טוש"ע אה"ע סי לו סעי׳ יא:

נה ז מיי׳ פ״ו מהלי יבוס הל' כא סמג עשין לא לב טוש"ע אה"ע סי קעג

מוסף רש"י

ישן ומשמרתו הרי זה גט. דהוי חלרה המשתמרת לדעתה הואיל והוא ישן אינו משתמר אלא על ידה, ניעור אלא על ידה, ניעור אינו גט, שהעבד משמר אינו גט, שהעבד משמר את עלמו ואת מה שבידו והויא לה חלרה המשתמרת שלא לדעתה (גימיו נוח.). דברים בגו. יש כאן דברים מוסתרים בדבר זה ולריך לתח לב (כתובות קיא.), האלהים. נקנועה (ב"ם מז.), אבא בר אבא. לנוה דקמולל הוה וחסיד גדול היה (חולין קיא:). או שנמצאו אילונית. שמקחו מקח טעות ולא הויא אשת וכשמת אחיו לחיו וכשמת לחיו הרי היל כמו שלינו לשתו ומתייצמת לרתה (יבחות ב:). אין מוכרה. לבחו לקרובים. שהיל לקורה עליהם לייעד דבעינן אשר על לכעיק נוטנ ל (לעיל יח:) לקרובים. אן 96 על גב שאין כאן יעוד שאין קדושין תופסין בה (לעיד ב). ולא בעינן יעוד והיכא דאימיה אמר קרא

מוסת תוספות

א. דבנערה נמי איכא יכב.ין – שמא לא נתרצה ולמ״ד לקמן אפי׳ מיאון אינה צריכה הוא הדין בנערה. מוס׳ הרח״ם. ב. ואם היתה נערה יוצאה בגט לחוד דלא שייך לתקן בה מיאון וכן מצינו בכ"מ גט יכן בוכלו בל בי יום בגדולה מדרבנן ולא חששו שמא יאמרו אין . קדושין תופסים באחותה, ובקטנה דשייך בה מיאון תקנו שתמאן, ושמא בנערה צריכה הכרזה שלא היו קדושיז דאוריתא. מוס׳ הרא"ש. ועי' רמב"ן מוס' רי"ד ומהרש"א. ג. נראה לי דבהא פליגי דרב ושמואל לחוש שמא נתרצה האב כששמע אמרינן הוברר נמי כאילו נתרצה האב בפירוש דמי והוו קידושין למפרע וכן פי׳ המורה והוו להו קדושין למפרע אע"פ . סבר ועולא כששמע מה מועיל זה הרצון כיון שבשעת קבלת הקדושין לא ידע ולא היה רצונו שם וכו׳ אפי׳ מיאון אינה צריכה. תוס' רי"ל.

וקוין נתרצה. ואפילו קדשה נתרצה. האפילו קדשה בפני האב. הואיל ולא אמר לה קבלי קדושיך כדלקמן.

ושויו